

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 23 Μαΐου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 67

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἑπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ, ἐκ τῶν τοῦ G. Barrili.
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.
— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισδούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΣΑΓΓΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγματῶν κτλ. κτλ.

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ

[Ἐκ τῶν τοῦ GIULIO BARRILI]

Παρακαθήμεθα, ἂν καλῶς ἐνθυμοῦμαι, ἐννέα ἢ δέκα εἰς τὴν τράπεζαν, ἐν τῷ ὠραίῳ χωρίῳ τοῦ Κουίντου, ὅπου οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται ναῦται, γίνονται πλοίαρχοι καὶ ἀναπαύονται συχνάκις ἐπὶ ἑκατομμυρίων.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε γαστρονομικὸν δείγμα ὅλων τῶν ἐδωδίων τοῦ Κουίντου. Ἡ Γαλλία δὲν εἶχεν ἐπεμβῆ, ὡς συνήθως, προσθέτουσα τὰς ὀλίγον αὐθεντικὰς φιάλας τοῦ καμπανίτου της, ἀλλὰ τὸ συμπόσιον ἐκλείεν ἡ Ἰταλία, ἐργαζομένη μόνη, διὰ τοῦ Συρακουσίου ἐκείνου οἴνου, ὅστις ἐξυπᾶ τοὺς νεκροὺς καὶ ἀποκοιμίζει τοὺς ζῶντας.

Εἶχονεν φθάσει εἰς τὰ ἐπιδόρπια, δηλαδὴ εἰς τὰς προπόσεις καὶ εἰς τὰς διηγήσεις.

— Καὶ σεῖς, πλοίαρχε, δὲν λέγετε τίποτε;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἀπηυθύνετο πρὸς ἡλικιωμένον ἄνδρα, ἔχοντα λευκὴν τὴν γενειάδα, ἡλικιακὸς τὸ πρόσωπον, ζωηροὺς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ πλοίαρχος δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἀπρόοπτον ἐρώτησιν. Ἠρέσθη νὰ μειδιάσῃ, ἐγείρας δὲ τὸ ποτήριον μέχρις ὀφθαλμῶν, παρετήρησε τὸν οἶνον πρὸς τὸ φῶς, καθὼς ἡ Κλεοπάτρα τοὺς ἀναλυθέντας ἀδάμαντάς της.

— Ἀφήσατε ἤσυχον τὸν πλοίαρχον, εἶπε τις τῶν συνδαιτυμόνων. Λέγουσιν ὅτι νυμφεύεται, καὶ προετοιμάζεται διὰ τῆς σιωπῆς εἰς τὴν σοβαρὴν ταύτην πρᾶξιν.

— Καὶ τί; εἶπεν ὁ πλοίαρχος Δοδέρο, νομίζετε ὅτι δὲν δύναμαι νὰ νυμφευθῶ, ἂν θέλω; Ἀλλά, εἰς τὸ γεῦμα τῆς ζωῆς, ὁ γάμος φυλάττεται ὡς ἐπιδόρπιον. Ἐγὼ ὁμως

δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη νὰ μὴ ταξειδεύσω πλέον.

— Διάβολο! μήπως ἀφήσατε ἐρωμένην τινὰ εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ἢ εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν;

— Ἄ! καὶ ἄνευ τῶν γυναικῶν εἶναι εὐχάριστον νὰ βλέπῃ τις τὸν κόσμον.

— Τὰ ναυάγια ὅμως δὲν εἶναι πάντοτε εὐχάριστα.

— Πράγματι, ἀλλ' ἐναυάγησα δις ἤδη καί, ὡς βλέπετε, δὲν ἀπέθανον ἔτι.

— Οἱ ἰχθύς δὲν ἠθέλησαν ἴσως νὰ γευθῶσιν ὑμῶν.

— Οἱ ἰχθύς ἴσως ὄχι, οἱ ἀνθρωποφάγοι ὅμως ἤθελον.

— Οἱ ἀνθρωποφάγοι, πῶς! διηγῆθητέ μας τὴν ἱστορίαν ταύτην, πλοίαρχε.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος, κτενίζων τὴν γενειάδα του διὰ τῶν χειρῶν· ἀλλ' εἶναι μακρὰ ἱστορία, καί...

— Δὲν πειράζει, πλοίαρχε, ἀνεφώνησεν ὁ συμποσίαρχος, ἄς καταβῶμεν εἰς τὴν αὐλήν, ἐκεῖ δὲ πίνοντες καὶ καπνίζοντες ἀνέτως, θὰ σὰς ἀκούσωμεν μετὰ πάσης τῆς προσοχῆς. Ἰερώνυμε, φέρε μαστίχην, ποτήρια, σιγάρα, οἶνον, ὕδωρ καὶ πᾶν τὸ χρειώδες. Καὶ τώρα, πλοίαρχε Δοδέρο, ἰδοὺ, περιμένωμεν ἀνυπομονῶς τὴν ἱστορίαν σας.

— Προθυμώτατος. Ἦμην ἀξιωματικὸς ἐπὶ τοῦ πλοίου «Ἀστὴρ τῆς Θελάσσης».

— Κατὰ ποῖον ἔτος, πλοίαρχε;

— Πολλὰ ἤδη παρήλθον ἔτη ἔκτοτε· ἤμην μόνις εἰκοσιτετραέτης· ὑπολογίσατε σεῖς.

— Κατὰ τὸ 1700 λοιπόν, ἀνεφώνησε γελῶν ὁ Δουράντης, εἰς τῶν δαιτυμόνων.

Ὁ πλοίαρχος ἐμειδιάσε καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ἐταξειδεύομεν διὰ τὴν Λίμαν ἐπὶ τοῦ «Ἀστέρος τῆς Θελάσσης» καὶ μετὰ ἐννεήκοντα ἡμερῶν θαλασσοπορίαν, φεβερὰ θύελλα κατέλαβεν ἡμᾶς πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Horn.

»Δὲν σὰς περιγράψω τὰς τάλαιπωρίας τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν, καθ' ἃς διήρκεσεν ἡ θύελλα· ἐπὶ τέλος εὐρέθημεν μετὰ τεσσάρων σωθέντων ἀνδρῶν καὶ ἐνὸς κυνὸς τοῦ πληρώματος εἰς τὰς ἀκτὰς νήσου τινὸς ὠραιοτάτης, περὶ ἧς κατόπιν ἔμαθον ὅτι ὠνομάζετο Ὀκουενακάτη.

»Ἐράγομεν, ἐπίομεν, συνεσφιγξάμεν τὰς χεῖρας ὡς ἄνθρωποι διασωθέντες ἀπὸ βεβαίου θανάτου καὶ μὴ πιστεύοντες εἰσέτι εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν· εἶτα δὲ νομίζοντες ὅτι ἡ νῆσος ἦτο ἐρημος καὶ ὅτι οὐδεὶς ἤθελε μᾶς ταραξεί, ἐστηρίζαμεν τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς γῆς, τὰς δὲ κεφαλὰς ἐπὶ τῶν χειρῶν, καὶ ἀπεκοιμήθημεν.

»Μετὰ τόσας ἡμέρας ἀνησυχίας καὶ τάλαντεύσεως, ὁ ὕπνος ἦτο ἀναγκαῖος δι' ἡμᾶς· καὶ πράγματι μετὰ δέκα λεπτὰ οἱ πάντες ἐκοιμήμεθα βαθύτατα. Δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς πόσον χρόνον διήρκεσεν ὁ ὕπνος μας, ἀλλ' ἀφύπνισθέντες ἐκ τῶν ὑλακῶν τοῦ κυνὸς μας, εἶδομεν τοὺς πέριξ λόφους πλήρεις χαλκοχρῶων ἀνθρώπων, ὅτινες μᾶς παρετήρουν μετὰ προσοχῆς καὶ περιεργίας.

»Ἦσαν ἴσως ἑκατὸν ὑψηλοὶ τὸ ἀνάστημα καὶ τὸ χαλκόχρουν σῶμα ἔχοντες ἐστιγμένον δι' ἐρυθροῦ καὶ κυανοῦ χρώματος κατὰ τόπρόσωπον, τὸ στήθος καὶ τὰς κνήμας. Τὰ ὄπλα τῶν ἦσαν ξύλινα λόγχαι καὶ ρόπαλα ἀτέχνως σκαλισμένα. Ἐσθῆτας καὶ κοσμήματα δὲν εἶχον ἐκτὸς πέντε ἢ ἕξ πτερῶν δεδεμένων δι' ἐρυθρὰς ταινίας εἰς τὸν κόρυμβον τὸν σχηματιζόμενον κατὰ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς τῶν.

»Εἷς μόνος αὐτῶν εἶχε περὶ τὴν ὀσφύρῳ τινὰ παικιδόροσκα καὶ δύο χρυσὰς περιχειρίδας εἰς τὸ ἄνω μέρος τῶν βραχιόνων. Κυανὰ τινὰ στίγματα, παριστῶντα ἄξιστον ἀνθρωπίνην μορφήν περικυκλωμένην ὑπὸ μυριῶν ἀκτίνων ἐδόσμου τὸν θώρακά του. Ἦτο ὁ βασιλεὺς.

» Έννοεῖτε ; ὁ βασιλεὺς ὁ ἴδιος ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐντάμωσιν ἡμῶν, ἀγνώστων τυχοδιωκτῶν ἐρχομένων ἐκ τῆς θαλάσσης. Ἐδῶ, παρ' ἡμῖν, ὁ βασιλεὺς στέλλει τοὺς ὑπουργοὺς, οἱ ὑπουργοὶ ἐπιφορτίζουσι τοὺς νομάρχας, οἱ δὲ νομάρχαι ἐπὶ τέλους ἀποστέλλουσιν ὑπαστυνόμεον τινα.

» Ἄλλ' ἐν Ὀκουενακάτῃ δὲν ὑπάρχει τοσαύτη περιπλοκὴ ὑπηρεσίας· ὁ βασιλεὺς ὀδηγεῖ τὸν στρατὸν καὶ τὴν περίπολον, διευθύνει τὴν δικαιοσύνην καὶ τὸ τελωνεῖον, ἀνοίγει τὴν βουλὴν καὶ κλείει τὰς φυλακάς, ἐργάζεται ὡς βοῦς καὶ τρώγει ὡς λύκος.

» Ἡμεῖς εἴχομεν μείνει ἀκίνητοι ἐκ τοῦ φόβου· οἱ δὲ ἔχθροι εἶχον ἀρχίσει νὰ ψάλλωσιν ἄσμά τι, ὅπερ ἦτο ἴσως ἡ Μασσαλιῶτις των, ἀλλ' οὕτως τὴν μελωδίαν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐννοήσω.

» Οἱ μορφασμοὶ τῶν τε ὀφθαλμῶν καὶ τῶν χειλέων των ἐδεικνυον ὅτι ἡ παρ' αὐτοῖς μέθοδος τοῦ ᾄδειν δὲν διαφέρει τῆς ἰδικῆς μας, ἀλλὰ πιστεῦσατέ με, ὁ φόβος δὲν μοι ἐπέτρεπε νὰ κάμω συγκρίσεις.

« — Πλοίαρχε ! μοι εἶπε τρέμων εἰς τῶν ναυτῶν, τί νὰ καμῶμεν ; Θὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ μᾶς φονεύσωσιν ἄνευ ἀντιστάσεως ;

« — Ὅχι, περιμένετε· μοι ἐπέρχεται ἰδέα τις...

» Ταῦτα δὲ λέγων, ἐπορεύθη πρὸς τοὺς ἀγρίους, οἵτινες ἰδόντες με διέκοψαν τὸ ᾄσμα των.

» Ὁ βασιλεὺς, βλέπων τὸ εἰρηνικὸν κίνημά μου, ἐπροχώρησε δέκα βήματα καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς λόγχης, ἤρχισε νὰ μοι ἠμιλῇ.

» Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐγνώριζον τὴν ἰταλικὴν, τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν ἀγγλικὴν, καὶ δὲν εἶχον ἐντελῶς λησμονήσει τὴν λατινικὴν τοῦ γυμνασίου· ἀλλ' ἡ γλῶσσα, ἣν ἠμιλεῖ ὁ βασιλεὺς, δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ὁμοιότητα πρὸς ταύτας. Ἐνόησα ὅμως ὅτι ἐζήτει τὰ διαβατήρια.

» Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξηγηθῶ ; προσεπάθησα διὰ νευματων νὰ παραστήσω τὴν θέσιν μας, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ ἐπέλθῃ οὐδεμία συνεννόησις μετὰ τῆς Α. Υ. τοῦ ἀκροατοῦ μου, ὅστις καθ' ὅλην τὴν μιμικὴν μου διήγησιν, ἐπανελάμβανε συχνάκις καὶ μετ' ὀργῆς τὴν λέξιν : tuera.

» Εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς Ὀκουενακάτης ἡ λέξις tuera, ὡς κατόπιν ἔμαθον, εἶναι συνώνυμος πρὸς τὸ βλάξ.

» Ἴνα τὸν εὐχαριστήσω, ἐκάλεσα τοὺς συντρόφους μου, ἐλπίζων ὅτι θὰ ὦσιν εὐτυχέστεροι ἐμοῦ· ἀλλὰ μάτην ! Τὸ τρομερὸν tuera ἀντήχει ἐντονώτερον καὶ φοβερότερον ἢ ποτε, καὶ οἱ ἄγριοι ἐκείνοι ἐγέλων ἀγρίως.

» Ἐθῶπυον τὴν γενεαῖδα διὰ τῶν χειρῶν, ὡσεὶ ζητῶν ἐν τῇ γενεαῖδι μέσον τι σωτηρίας... Ἄλλ' οὐδὲν εὕρισκον.

» Οἱ ἄγριοι ὅμως εὐρὸν τι. Ἡ γενεαὶς μου ἐζήγειρε τὴν περιεργίαν αὐτῶν τε καὶ τοῦ βασιλέως. Ἡ γενεαὶς μου, μακρὰ ὡς καὶ σήμερον, ἦτο τότε ξανθοτάτη, καὶ οἱ αὐτόχθονες ἐκεῖνοι, οἱ ἔχοντες τὸν πώγωνα γυμνόν, ἐθαύμαζον τὴν Caila Lapi μου, δηλαδὴ τὸν ἠλιοπώγωνα, ὡς τὸν ἔλεγον.

» Ὁ βασιλεὺς εὐηρεστήθη νὰ σύρῃ πλειστάκις καὶ νὰ ἐξετασῇ μέχρι τῆς ρίζης τὰς

μακρὰς αὐτῆς τρίχας διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἦσαν ἀληθεῖς ἢ πλασταί· ἀφοῦ δὲ ἐπίεσθη ὅτι ἡ γενεαὶς ἀνήκει πράγματι εἰς ἐμέ, ἐστράφη πρὸς τοὺς φιλότατους ὑπηκόους του, διὰ μακρὰς δὲ καὶ ἐνθέρμου ὁμιλίας ἀνεκοίνωσεν αὐτοῖς τὸ ἀποτέλεσμα τῶν παρατηρήσεών του.

[Ἐπεται συνέχεια].

Φ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλλ.

[Συνέχεια]

Ἄνεμιμνήσκατο καὶ ἐπόθει τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἐσκέπτετο ἐν τῇ ὀρειᾷ καὶ καπνισμένη ἀτμοσφαίρα τοῦ Πρασίνου Κονίκλου, ὑπὸ τὸ πανούργον βλέμμα τῆς κυρὰ Κλαυδίας, παίζων μετὰ τῶν συνενόχων του Ροβινῶ καὶ Δελόγκ.

Ἡ ἡμέρα παρέρχεται ταχέως ὑπὸ τοὺς τροπικούς.

Ἡ νύξ ἐπλησίαζεν· ὁ ἐπὶ τῆς πρώρας φύλαξ ἀνέκραξε στεντορείως :

— Σκόπελοι ἀριστερά !

— Στόπ ! διέταξεν ὁ τρίτος πλοίαρχος.

Ὁ πλοίαρχος ἔσπευσεν ἐπὶ τῆς γεφυρας.

Ἐν τῷ ὀρίζοντι, ὑπὸ τὸν καθαρὸν ἔτι οὐρανόν, διέκρινε τις θάμνους ἐπιπλέοντας τοῦ ὕδατος.

Γραμμὴ σκοπέλων διεκρίνετο μακρόθεν εἰς ὀκτῶ περίπου μιλίων ἀπόστασιν ἀριστερόθεν τῆς θαλαμηγοῦ.

Ἦτο σωρεία νήσων ἐρήμων καὶ ἀκαλλιεργήτων, ὧν ἡ εἴσοδος κλείεται ὑπὸ ἀλύσει βράχων καὶ ὧν ἡ μόνη εἴσοδος ὀνομάζεται « Διῶρυξ τοῦ Ροζάριο ».

Αἱ ἐρημόνησοι ἐκεῖναι ἐρρίφθησαν εἰς τὸν Ὠκεανόν, ὡς διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ἀναπαυσιν τῶν μεγάλων πτηνῶν τῶν μερῶν ἐκεῖνων, ἅτινα μόνα κατοικοῦσι ταύτας.

Ἐπὶ τῶν ἐρήμων ἐκεῖνων γαιῶν βλέπει τις κολοσσαίων σωρῶν ὀστῶν φαλακροκρακῶν, λάρων, θαλασσιῶν ὀστῶν καὶ παντοίων ἄλλων ὑδροβίων ὀρνέων.

Εἶναι ἀπαίσιον τὸ μέρος καὶ φορικαλέον, ἐν ᾧ ἀνθρώπινον ὄν ἐγκαταλιπούμενον ἐκεῖ μοιραίως θὰ κατεστρέφετο, ἂν μὴ ὡς ἐκ θαύματος δὲν ἐβοηθεῖτο, ἢ θὰ παρεφρόνει ἐκ τοῦ φόβου.

Οἱ ναυτικοὶ ἀπομακρύνονται μετὰ προσοχῆς, ἕνεκα τῶν ἐπικινδύνων σκοπέλων, ἐν οἷς βεβαίως πᾶν πλοῖον θὰ κατεστρέφετο, ἂν δυστυχῶς ἐκ τῶν σφοδρῶν ρευμάτων ὠθεῖτο πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ἐπὶ εἴκοσιν ἔτι λεπτὰ ἡ θαλαμηγὸς ἐπλησίασε μετὰ πολλῶν προφυλάξεων, ἐνῶ εἰς ναύτης πρὸς τὰ πρόσω ἰστάμενος ἐβολιδόσκει τὸν βυθὸν ἵνα βεβαιωθῇ περὶ τοῦ βάρους τῶν ὑδάτων.

Αἶφνης ὁ πλοίαρχος διέταξε νὰ σταθῇ τὸ σκάφος.

Ἡ θαλαμηγὸς ἔστη.

Ὁ ὀρίζων ἐσκοτίσθη βαθμηδόν, ἡ δὲ εἴσοδος εἰς τὰς ἐρημόνησους ἐκεῖνας ἐφαίνετο χαίνοισα

Ὁ πλοίαρχος ἐκάλεσε διὰ νεύματος περὶ αὐτὸν ναύτας τινὰς καὶ ὠμίλησεν αὐτοῖς χαμηλοφώνως.

Παρευθὺς ἔσπευσαν νὰ φορτώσωσιν ἐπὶ τοῦ ἀκατίου σάκκους διπύρων, εἶνον, καρπούς καὶ μίαν καρβίναν μετὰ πυρίτιδος καὶ σφαιρῶν.

Ὅταν συνετελέσθη ἡ φόρτωσις τοῦ ἀκατίου διέταξε καὶ ὠδήγησεν ἐπὶ τῆς γεφυρας τὸν Ναβαρρόν, εἶπε δὲ αὐτῷ :

— Μὲ ἤκουσες ; Ἐλαβες τὴν ἀποφασίν σου ;

— Ναι.

— Ἔστω. Τοιαύτη τοῦ Θεοῦ ἡ κρίσις.

Ἄν θέλῃ θὰ σὲ σώσῃ. Ἐχεις ἐν ἀκατίον, ζωτροφίας καὶ ὄπλα. Θὰ σοὶ ἀποδώσωμεν τὴν ἐλευθερίαν.

— Ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ἐπανεύρετε τὴν μικράν, εἶπεν ὁ Ἰσπανός.

— Ἴσως.

Ὁ Περὲξ ἐσκέπτετο :

— Εἶναι δοκιμασία.

Δὲν ἐπίστευεν ὅτι παρῴσια τοῦ πληρώματος αὐτοῦ, ὁ πλοίαρχος Καγιόλ θὰ παρέδιδεν ἓνα ἄνθρωπον εἰς τὴν διάκρισιν τῆς θαλάσσης, τοὔτεστιν εἰς σχεδὸν βέβαιον θάνατον !

— Σπάρτακε, Ἀννίβα, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

Οἱ δύο ἐκεῖνοι μαῦροι ἦσαν βεβαίως αἱ ἐκτελεσταὶ τῶν ἀποφάσεών του.

Ἐδράξαντο τοῦ Ναβαρροῦ καὶ ἐρρίψαν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ ἀκατίου, ὅπερ ἀμέσως ἤρξατο καταβιβαζόμενον εἰς τὴν θαλάσσαν.

Ἦτο ἀληθῶς ἐξαισία λέρμβος περιποιούσα τιμὴν τῷ κατασκευασαντι αὐτήν.

— Εἰμπορεῖ κανεὶς καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου νὰ ταξειδέσῃ με αὐτὸ τὸ πλοῖόν μου, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

Τὸ ἀκάτιον κατεβιβάσθη ἤδη εἰς τὴν θαλάσσαν.

— Χαῖρε, εἶπεν ὁ Μασσαλιώτης. Ἄκουσον καὶ μίαν καλὴν συμβουλὴν. Κωπηλάται με ἐπιμονὴν καὶ δύναμιν δεξιόθεν τῆς νήσου, τὴν ὁποίαν βλέπεις εἰς τὸ βάθος τῆς διώρυγος. Τὴν πρώτην νύκτα θὰ διέλθῃς ἐκεῖ καλῆτερον ἢ ἀλλαχοῦ. Καλὸν κατευθύνει !

Ὁ Ἀννίβας εἶχε θέσει μάχαιραν ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ Περὲξ.

— Κόψε τοὺς δεσμούς σου, εἶπε, καὶ πήγαινε εἰς τὸ καλὸ.

Οἱ δύο μαῦροι ἀπώθησαν διὰ τῶν ποδῶν τὸ ἀκάτιον καὶ ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς γεφυρας τῆς θαλαμηγοῦ, ἧτις εἶχεν ἤδη ἐκκινήσει.

Ἡ μηχανὴ ἐσύριξε, τὸ ὕδωρ ἐπαφλασε περὶ τὴν ἔλικα, ἧτις μετέδωκε κίνησιν περιστροφικὴν τῷ ἀκατίῳ τοῦ Ναβαρροῦ, ὅστις φοβερὰν ἐξέφερε βλασφημίαν.

Μετὰ δύο τῆς ὥρας λεπτὰ τὸ « Ἀλθατρός » ἀπῆρχετο ὀλοταχῶς διὰ τε τῶν ἰστίων αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀτμοῦ, ἐν ᾧ ὁ μὲν πλοίαρχος ἀπὸ τῆς γεφυρας διὰ τῆς διόπτρας του παρηκολούθει καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τοῦ Ναβαρροῦ, ὁ δὲ τρίτος πλοίαρχος

χος ἐξήταζε τὸν ὀρίζοντα καὶ τὸν ἄνεμον, συνεβουλεύετο τὴν πυξίδα καὶ ἐκυβέρνα τὸ πλοῖον, ὀδηγῶν αὐτὸ πρὸς τὴν Φλωρίδα.

Οἱ ναῦται παρετήρουν καὶ οὗτοι μετὰ περιεργίας τὸ ἀκάτιον.

Οὐδὲ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐξέφερε λέξιν μομφῆς ἢ ἐπιδοκιμασίας.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τὸ πλήρωμα τοῦ « Ἀλ-
θατρός » συνέκειτο οὐχὶ ἐξ ἀνδρῶν, ἀλλ' ἐξ
ἐμψύχων καὶ παθητικῶν μηχανῶν.

Μετ' οὐ πολὺ τὸ ἀκάτιον ἠφανίσθη ἐν τῇ
σκοτίᾳ τῆς νυκτός.

Ἄλλ' ἰδοὺ τί ὁ πλοίαρχος διὰ τῆς διό-
πτρας τοῦ ἠδυνήθη νὰ διακρίνη.

Κατὰ πρῶτον ὁ Ἰσπανὸς ἔκοψε τὰ προσ-
δένοντα αὐτὸν σχοινία, ἐδράξατο δὲ τῶν
κωπῶν, ἵνα ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλήν τοῦ
πλοίαρχου. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἀπέριψεν αὐ-
τὰς ἀπελπισ καὶ ὤρμησεν εἰς τὸ βάθος τοῦ
ἀκατίου, ὡς εἰ ἤθελε νὰ κλείσῃ ὀπὴν δια-
νοιχθεῖσαν ὑπὸ τοὺς πόδας του.

Εἶτα ὁ πλοίαρχος εἶδε τὸν ἄθλιον λαμ-
βάνοντα τὴν καρβίναν καὶ ἀπορρίπτοντα
αὐτὴν ὡς καὶ τὰς κώπας.

Ἡ θαλαμηγός ἦν πρὸ πολλοῦ ἐκτὸς βο-
λῆς τοῦ ὄπλου ἐκείνου.

Τέλος, ἐνῶ δὲν διεκρίνετο πλέον τὸ ἀκά-
τιον, ἐνόμισεν ὁ πλοίαρχος ὅτι εἶδεν αὐτὸ βυ-
θιζόμενον ἀποτόμως ὑπὸ τὴν θαλασσαν, ἀλλ'
οἱ ἄλλοι οὐδὲν ἠδύναντο νὰ ἴδωσιν ἐνεκα
τῆς ἀποστάσεως καὶ τοῦ σκότους τῆς νυκτός.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἔφερε τὸ ρινόμα-
κτρον ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ ἀπέμαζεν
αὐτό.

Ὁ Σπάρτακος ἐκάθητο χαμαὶ πρὸ τῶν
ποδῶν του.

— Εἴσθε εὐχαριστημένοι, αὐθέντα ; ἡ-
ρώτησε τὸν πλοίαρχον.

— Ναί.

— Λοιπὸν θὰ μᾶς ἀνταμείψετε ;

— Ναί. Θὰ εἶσαι ἐλευθερὸς καὶ πλούσιος.

Ἔχει πεποιθήσιν καὶ σιώπα.

Ὁ Σπάρτακος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ πλο-
άρχου καὶ ἔφερον αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου
του.

Μετὰ δεκαεὶς ἡμέρας ὁ πλοίαρχος Καγιόλ
ἀνηγγέλλετο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ροζενδάλ.

— Λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

— Σὰς φέρω φορτίον σιγῶν, ροῦμ καὶ
καφέ, κύριε βαρόνε.

— Αἱ ; ...

— Ὁ Ἰσπανός ;

— Ναί.

— Ὁ κακοῦργος αὐτὸς εὐρίσκειται εἰς
μέρος, ὀπότεν θὰ ἐπανέλθῃ οὐσκόλως.

— Ἀπέθανεν ;

— Ὑποθέτω.

— Καὶ τί γνωρίζετε ;

— Ὀλίγα πράγματα. Ἀδύνατον νὰ μάθῃ
τις τίποτε ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀλιτήριον.

— Λοιπὸν ;

— Ἡ μικρὰ ζῆ, κύριε βαρόνε.

— Εἶσαι βέβαιος ;

— Πιστεύω.

Ὁ Μάξιμος ἀνέπνευσεν.

— Ἡ γῆ δὲν εἶναι τόσον μεγάλη. Θὰ
τὴν ζητήσωμεν, κύριε βαρόνε, καὶ θὰ τὴν
εὔρωμεν.

— Ἔχει καλῶς.

Ὁ Ροζενδάλ ἠτένισεν ἐπὶ μακρὸν τὴν
εἰκόνα τῆς νεκρᾶς, ἣτις ἐμειδία αὐτῷ, καὶ
ἔκρυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

Α'

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας νὰ ἐπι-
τρέψωσιν ἡμῖν νὰ παρέλθωμεν ἐπὶ εἰκοσιν ἐ-
τῶν καὶ νὰ φθάσωμεν ἐπὶ τῶν γεγονότων,
ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ κυριώτερον μέρος τῆς
ἱστορίας ταύτης, ἀληθεστέρως ἢ ὅσον ὑποθέ-
τει τις.

Ὁ πραγματικὸς βίος εἶναι πολλάκις
ἄλλως γόνιμος εἰς ἐκπλήξεις ἢ αἰ μάλλον ἀ-
πίθανοι ἐφευρέσεις τῶν μυθιστοριογράφων
καὶ αἰ χίμαιραι τῶν ἐφιαλτῶν.

Τὰ συμβάντα, ἅτινα διηγήθημεν ἐν τῷ
πρῶτῳ μέρει εἰσὶ μόνον τὸ ἀναγκαῖον προ-
οίμιον τῶν ἐπομένων.

Εἶπομεν κατὰ πρῶτον ὅτι ὁ πλοίαρχος
Καγιόλ ἠπατήθη.

Τὴν ἰσχύν τοῦ κυρίου του πολὺ ἰσχυρὰν
ἐνόμισεν.

Ἵπάρχουσι παράδοξοι συμπτώσεις, συ-
ναντᾶ τις ἐνίοτε ἀπροσδόκητα κωλύματα,
καθ' ὧν καὶ αἱ δεξιώτεραι ἐνέργειαι ναυα-
γοῦσιν.

Ἡ θυγάτηρ τῆς Γερμανῆς ἔζη.

Ὁ Περὲξ δὲν ἐψεύσθη.

Ἄλλὰ ποῦ ἐκρύπτετο ;

Εἰς ποίαν γωνίαν τοῦ κόσμου εἶχον μετα-
φέρει αὐτήν ;

Καὶ αὐτὸς ὁ Ραβού ὄφειλε ταχέως ν' ἀ-
πωλέσῃ τὰ ἴχνη αὐτῆς, ἐνεκα καταστροφῆς
τινος ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀναστατοῦσι πᾶ-
σαν ἀνθρωπίνην προσδοκίαν.

Κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν ἐπαναστάσεων ἀ-
πέκρυψαν ὑπὸ τὴν γῆν πολλὰς περιουσίας
ἵνα σώσωσιν αὐτὰς ἀπὸ πάσης ἐνδεχομένης
ληηλασίας.

Οἱ γνωρίζοντες τὸν θησαυρὸν ἐξέλιπον, χω-
ρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ μεταδώσωσι τοῖς ἄλλοις
τὸ μυστικόν. κατὰ τοὺς πολιτικούς πολέμους,
πληγέντες ἐξ ἀπῆνης ὑπὸ ἐγχειριδίου ὀλο-
φόνου ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἐκτοτε πόσοι γεωργοὶ διῆλθον ἀνωθεν
τῶν πλούτων τούτων διὰ τοῦ ἀρότρου αὐ-
τῶν, χωρὶς οὔτε κἄν νὰ ὑποπτευθῶσιν ὅτι
διήρχοντο ἀνωθεν αὐτῶν, εἰς δύο δακτύλων
ἀπόστασιν !...

Πόσοι κηπουροὶ μικροῦ δεῖν νὰ θίξωσιν
αὐτοὺς διὰ τῆς ἀξίνης των !

Ἐπίσης ἀπὸ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ ἀθλίου
Περὲξ, πᾶσαι αἱ προσπάθειαι τοῦ βαρόνου
Ροζενδάλ καὶ τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ πρὸς
ἀνεύρεσιν τῆς θυγατρὸς του ἀπέβησαν ὅλαι
μάταιαι.

Τί εἶχεν ἀπογίνειν ἡ ταλαίπωρος μικρὰ ;
Οὐδὲ ἡ φρόνησις οὐδ' ἡ πανουργία τοῦ
κυρίου Σεραφείμ, οὐδ' ὁ χρυσὸς τοῦ τραπε-
ζίτου, οὐδὲ τὰ ταξείδια τοῦ πλοίαρχου Κα-
γιόλ ἠδυνήθησαν νὰ ἐξιχνιάσωσι τὸ μυστή-
ριον.

Ὁ Μάξιμος ἐγένετο ἄγαν εὐερέθιστος,

τοῦθ' ὅπερ οἱ περὶ αὐτὸν ἠσθάνοντο πλέον ἢ
ἄλλος τις.

Ἦτο σκληρὸς, ὑψηλόφρων, ὀργίλος, ἀλλὰ
ψυχρὸς καὶ εἰς ἄκρον ἐχέμυθος. Μόνον ἐν
στενῷ κύκλῳ φίλων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύ-
λων, ὧν ἡ μαρκησία Ἄρταν ἦν ἡ οἰκειο-
τέρα, ὠμίλει οὐχὶ μὲν ἐκμυστηρευόμενος, ἀλλ'
ἀναμιμνησκόμενος τῶν θλίψεων του, ὧν ἡ
μαρκησία ἐγνώριζεν ἐν μέρει τὴν αἰτίαν.

Ἡ φιλοδοξία καὶ ἡ ἀλαζονία του βαρέως
ἐπληγήσαν ἐκ τῆς ἀποτυχίας ταύτης.

Ἡ περιουσία του ἐν τούτοις ἀνήρχετο εἰς
κολοσσιαῖον ποσόν.

Δέκα ἐτῶν ἀγῶνες καὶ ἐνδελεχῆς ἐργα-
σία δὲν ἠδύναντο νὰ παράσχωσι τῷ μεγα-
λειτέρῳ βιομηχάνῳ ὅτι μία λέξις ἐξερχο-
μένη τῶν χειλέων του, μία διαταγὴ ἐν τῷ
χρηματιστηρίῳ, προσεκόμιζεν εἰς τὸ χρη-
ματοκιβώτιόν του.

Περὶ αὐτὸν δὲ οἷος γενικὸς ἐξευτελισμὸς !
οἷα πγκοσμία ταπεινώσις !

Εἰς τοὺς προθλάμους του συνωθοῦντο οἱ
ἐφευρέται κομίζοντες τὸν καρπὸν τῶν ἐρευ-
νῶν των, τὸ ἔργον τοῦ ἐξόχου νοός των ἐνί-
στε, ἠναγκασμένον ἐκ τῆς πενίας νὰ τὸ πω-
λήσωσι δι' ἐν τεμάχιον ἄρτου. Ἐκεῖ ἄθροοι
προσῆρχοντο τολμηταί, ἵνα ὑποβάλλωσιν
αὐτῷ τὰ σχέδια των, ἐπιχειρηματικαί προ-
τείνοντες ἐπικερδέστατας ἐπιχειρήσεις, καὶ
ἰσχυροὶ δεόμενοι τῆς συνδρομῆς του καὶ ἀγο-
ράζοντες τὴν συμμετοχὴν του δίδοντες αὐτῷ
τὴν μερίδα τοῦ λέοντος.

Πάντες οὗτοι ἔκυπτον τὴν κεφαλὴν ἐνώ-
πιόν του, ὡς οἱ μουσουλμάνοι εἰς τὸν οὐδὸν
τζαμίου !

Ἡκροᾶτο αὐτῶν ἀφρημένως.

Οἱ λογισμοὶ του ἵπταντο συχνότερον περὶ
δύο σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος.

Τὸ μὲν ἦν γνωστὸν, σαφές.

Ἦν πρὸς δυσμὰς, πέραν τοῦ ὠκεανοῦ.

Ἐκεῖ πέραν, ἀσφαλῆς ἀπὸ τοῦ μίσους
του διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως, ἢ πιστεύων
τούτο, ὁ μαρκησίας Ἄρταν, ὁ φονεὺς τοῦ πα-
τρός του, ἐν ταῖς γαίαις αὐτοῦ εἰς Κοῦβαν,
διῆγε βίον μεγάλου κρεολοῦ γαιοκτῆμονος.

Τὰ ἔτη παρήρχοντο δι' αὐτὸν γελόντα
καὶ ἠδονικά. Ἐν τῇ νέᾳ δ' αὐτοῦ οἰκογε-
νεῖα ὁ μαρκησίας Φρειδερίκος Ἄρταν κατέ-
ληξε νὰ λησμονήσῃ τὴν Γαλλίαν, τὴν ὠ-
ρικήν Ματθίλδην, ἣν ἐλάτρευεν ἄλλοτε καὶ
ἣς ὑπέστη τὴν προδοσίαν.

Μόλις ἐνεθυμείτο τοὺς Ροζενδάλ καὶ τοῦ
νόθου, ὅπερ ἔφερε τὸ ὄνομα του.

Ἄλλ' ὁ Μάξιμος ὑπήκουε τῇ διαθήκῃ
τοῦ πατρός του.

Ὁ βαρόνος εἶχε γράψει :

« Μὴ συγχώρει ποτὲ τὴν ὕβριν. »

Ἔτι δέ :

« Ἀπόδιε τὸ κακὸν ἑκατονταπλασίως. »

Ὁ υἱὸς δὲν εἶχε χρεῖαν τῆς συμβουλῆς
ταύτης.

Ἦτο εἰς ἄκρον φιλέκδικος καὶ ἄκαμπτος
εἰς τὸ μῖσος αὐτοῦ.

Τὸ δεύτερον σημεῖον περὶ ὃ ἵπταντο αἱ
σκέψεις του συχνότερον ἔτι ἤτο σκοτεινὸν καὶ
ἀβέβαιον.

Ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του δὲν ἐβλεπεν
εἰμὴ σκότος.

[Ἔπεται συνέχεια]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο Έχθρός.

[Συνέχεια]

— 'Αγαπητέ, επανέλαθεν ὁ ὑποκόμης, ἰδοὺ ἄριστον μέσον νὰ πληρώσης τὸ μέγα χάσμα, τὸ ὁποῖον ἔγινεν εἰς τὴν περιουσίαν σου.

— Ναί, ἀλλὰ...

— Τελειώσε.

— Πρῶτον δὲν ὑπάρχει τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ λέγῃ ὅτι ἡ δεσποινὶς Λατρὰδ μὲ θέλει.

— Θὰ εἶπῃ καὶ ἀμέσως. Δὲν τὴν εἶδες ποτέ σου, ἀλλ' ἐκείνη σὲ γνωρίζει. Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀφίππευες εἰς τὴν δενδρόστοιχίαν τοῦ δάσους τῆς Βουλόνης, ὁ ἀδελφός της τῇ εἶπε : « Ἰδὲ ἓνα φίλον μου, τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν ! » Ἐξεύρω δὲ ὅτι ἐκτοτε πολλάκις ἔστεκεν εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ σὲ ἴῃ.

— Ὁ πατὴρ της ἔχει ἐξ ἑκατομμύρια καὶ ἐγὼ εἶμαι κατεστραμμένος ἢ σχεδὸν κατεστραμμένος, καὶ ἂν ἐζήτησον ἀπὸ τὸν κύριον Λατρὰδ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του, θὰ μὲ περιεγέλα.

— Σέ ; ἓνα μαρκήσιον ! ἀλλὰ δὲν ἤκουσες λοιπὸν τί σοὶ εἶπον ; Ἐπειτα σὺ δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτε, εἰπέ μοι μόνον : Στέργω, κ' ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὰ ἐπίλοιπα.

— Ἀγαπητέ Σανζάκ, δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἶπω.

— Δικτί ;

— Διότι δὲν δύναμαι ν' ἀγαπήσω τὴν δεσποινίδα Λατρὰδ, τὸ διατὶ τὸ ἤξεύρεις.

— Τί ! σκέπτεσαι ἀκόμη τὴν ἐν Κορδελιέρῃ Ἐπτέλλαν σου ;

— Πάντοτε.

— Μίαν ἡλίθιον !

— Τὴν ἀγαπῶ !

— Διάβολε ! πολὺ δυνατὸν ἔρωτα ἔχεις.

— Μετὰ τὰς ἀναζητήσεις, τὰς ὁποίας ἐκάμκμεν σὺ ἐκ μέρους σου καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου, ἐνόησας ὅτι τὴν ἔχασα πλέον, ἠθέλησα νὰ τὴν λησμονήσω, τὸ ἤξεύρεις, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα· ἡ εἰκὼν της μένει χαρκαμένη εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ ὅτι καὶ ἂν πράξω, ἢ ἀνάμνησός της μὲ παρακολουθεῖ πάντοτε. Σανζάκ, μοὶ εἶπες τελευταῖον ὅτι θὰ ἐξηκολούθησες τὰς ἀναζητήσεις σου.

— Δὲν ἔπαυσα διόλου.

— Καὶ δὲν ἔκαμες τίποτε, πάντοτε ἀποτυχία ὑπάρχει ;

— Πάντοτε ἀποτυχία ; επανέλαθε μετὰ κατηρείας ὁ ὑποκόμης.

Καὶ τὸ βλέμμα του ἀπήστραψε στιγμιαίως.

— Κἄτι μοὶ λέγει ὅτι ἡ Χρυσουγὴ εὐρίσκειται εἰς Παρισίους, επανέλαθεν ὁ νέος, καὶ

ἡμεῖς δὲν ἠδυνήθημεν νὰ τὴν ἀνεύρωμεν, Σανζάκ.

— Ἐάν, ὡς πιστεύεις, εἶναι εἰς Παρισίους, ποῦ κρύπτονται ὁ πατὴρ της καὶ αὐτὴ ; Ἐξεύρεις τί μᾶς ἐστοίχισαν αἱ ἔρευναι, τὰς ὁποίας ἐπεχειρήσαμεν, μολονότι δὲ ἀνεζητήσαμεν εἰς Παρισίους κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν τμημάτων, δὲν ἀπελπίζομαι ὅμως, ὅπως καὶ σὺ, ὅτι θὰ τοὺς ἀνεύρω μίαν ἡμέραν, διότι αἱ ἔρευναι μου ἐξακολουθοῦν. Ὁ Γαβιρῶν, τὸν ὁποῖον πληρώνω διὰ τοῦτο, δὲν λαμβάνει εἰς μάτην τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα τοῦ δίδω· ἡμέραν καὶ νύκτα εὐρίσκειται ἐπὶ ποδός· εἶναι δραστήριος, ἐπίμονος καὶ ἐπιτηδειότατος, περιπλὸν δὲ τὸν ἐξηρέθισεν ἡ ἀποτυχία του καὶ μόνον ποῦ δὲν λυσσᾷ ἀπὸ τὸ κακόν του. Ἐάν δὲν τοὺς εὐρίσκει, σημαίνει ὅτι ἡ ἀνεχώρησάν ἐκ Γαλλίας ἡ ἀπέθανον.

— Ὅχι, ὄχι, ἡ Χρυσουγὴ δὲν ἀπέθανεν !

— Ἐστω, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί περιμένεις ; τί θέλεις ; Μοὶ ὠμολόγησες πρὸ ὀλίγου ὅτι σχεδὸν εἶσαι κατεστραμμένος, δὲν δύναμαι δὲ νὰ ὑποθέσω ὅτι σκέπτεσαι νὰ συζευχθῆς τὴν Χρυσουγὴν σου, καὶ ἂν παραδεχθῶ ὅτι τὴν ἀνεύρωμεν. Ἐξαιρετὸν πρᾶγμα ὁ ἔρωσ, ἀλλ' ἡ ἐνδοια, ἡ ὁποία εἶναι φρικαλέα ὅταν ὑφίσταται τις αὐτὴν μόνος, ἀποθνήκει τριμῆρα, ὅταν ἔχη καὶ σύζυγον. Ἀδριανέ, μὴ ἀνοησίας ! σὲ παρακαλῶ, διότι ἔχουν μεγάλα ἐπακόλουθα. Ἡ λέμβος σου ἐξώκειλε, πρέπει νὰ τὴν ἀνεγκύσης καὶ νὰ κρατήσης καλλίτερον τὸ πηδάλιον...

» Σοὶ ρίπτω σανίδα σωτηρίας καὶ δύνασαι νὰ σωθῆς ! Νυμφεύσου τὴν δεσποινίδα Λατρὰδ ! ἀνοιξὸν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρατήρησον καλῶς ἐν καὶ ἡμῖσι ἑκατομμύριον φράγκων προῖξ ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὴν ἐξαφανισθεῖσαν πατρικὴν σου περιουσίαν.

» Δὲν ἀγαπᾶς, εἶπες, τὴν δεσποινίδα Λατρὰδ καὶ δὲν εἰμπορεῖς νὰ τὴν ἀγαπήσης. Αἶ ! ἡλίθιος ποῦ εἶσαι ! καὶ ποῖος νυμφεύεται σήμερον ἐξ ἔρωτος ; Νυμφεύεται κανεὶς διὰ τὴν προίκα. Ἡμεῖς οἱ ἄνδρες λατρεύομεν τὸν μόνον τὸν σιτευτόν. Τὰ πάντα χάριν τῶν χρημάτων ! Ἐρώτησον τοὺς μεγάλους ἄνδρας ἐὰν ἐργάζονται μόνον διὰ δόξαν.

» Ἐπαναλαμβάνω· ἀνάγκυσον τὴν λέμβον σου· δῶσε εἰς τὴν δεσποινίδα Λατρὰδ τὸν τίτλον τῆς μαρκησίας ἀντὶ τῆς προίκός αὐτῆς, καὶ ἐὰν δὲν δύνασαι νὰ λησμονήσης τὴν Χρυσουγὴν σου, φύλαξε τὴν μνήμη της. Ὅταν θὰ τὴν ἀνεύρωμεν, θὰ ἦσαι πλούσιος, τότε δέ... τότε, ἐπειδὴ δὲν θὰ ἤμωρῆς νὰ κάμης αὐτὴν σύζυγόν σου, θὰ τὴν ἔχῃς ἐρωμένην. Ἡ σύζυγός σου θὰ σοὶ δώσῃ χρήματα, ἡ ἐρωμένη σου θὰ σοὶ δώσῃ ἔρωτα ! Τὸ συμπέρασμα μου εἰς ὅλα αὐτὰ εἶναι τοῦτο : Ἀπόψε καὶ ὄχι βραδύτερον θὰ σὲ παρυσιάσω εἰς τοῦ κυρίου Λατρὰδ.

— Ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ δὲν ἔχει. Θὰ ἔλθῃς ;

— Ἐρχομαι !

ΙΕ'

Ὁ πυρρογένειος.

Τὸ ὠρολόγιον ἐδείκνυε τὴν δευτέραν μ. μ. ὅτε ἠγέρθη ὁ ὑποκόμης Ἰν' ἀπέλθῃ τῆς οικίας τοῦ Ἀδριανού, ὅστις ἐπίσης ἐξήρχετο ταυτοχρόνως. Διαβάντες τὸν Σηκουάναν ἐπὶ τῆς βασιλικῆς γεφύρας ἀπεχωρίσθησαν κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ κήπου τοῦ Κεραμεικοῦ.

— Πηγαίνεις εἰς ἐντάμωσιν τοῦ γέροντος Ἰσραηλίτου, καλὴν ἐπιτυχίαν ! εἶπεν ὁ ὑποκόμης.

Ὁ Ἀδριανὸς μετέβη παραχρῆμα εἰς τοῦ Ἰουδαίου Σολομώντος, κατοικούντος ἐν τῇ ὁδοῦ τῶν Ἀγαθῶν Παιδῶν.

Ὁ Σολομών, γέρον αιματώδους κράσεως, φαλακρός, κυφός, μὲ κοίλας καὶ ροδοκοκκίνους παρειάς, ἢ βλέμμα ἀπαστραπτον καὶ διαπεραστικὸν ὡς τὸ τοῦ ἀετοῦ, λιαν θαλερός εἰσέτι, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του, ἐδέχθη τὸν νέον κατὰ τὸ συνῆθεσ μετ' εὐγενείας.

Ὁ Ἀδριανὸς ἄνευ προσιμίων τῶ ἐδῆλωσε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του.

— Κύριε μαρκήσιε, ἀπεκρίθη ὁ Σολομών, πολὺ λυποῦμαι, διότι δὲν δύναμαι ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν αἴτησίν σου.

— Πῶς, κύριε Σολομών, δὲν θὰ μοὶ δώσετε τὰς τριάκοντα χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας σὰς ζητῶ ; Σὰς ὑπόσχομαι ὅτι εἶναι τὸ τελευταῖον δάνειον, τὸ ὁποῖον κάμνω.

— Δὲν δανείζω πλέον χρήματα, κύριε μαρκήσιε.

Ὁ νέος ἐγένετο κάτωχρος.

— Κύριε Σολομών, εἶπε μετὰ ὑποτρεμούσης φωνῆς, μήπως διότι δὲν ἔχω πλέον ἐπαρκεῖς ἐγγυήσεις νὰ σὰς δώσω ;

— Ὡ ! ὄχι διὰ τοῦτο, γνωρίζω τὴν περιουσίαν τοῦ κυρίου μαρκησίου, τὸσον ἴσως καλῶς, ὡς αὐτὸς ὁ ἴδιος.

— Καλλίτερον ἐμοῦ, κύριε Σολομών.

— Λοιπὸν ἠσύχασε, κύριε μαρκήσιε, εἰς τραπέζιτης δύναται ἀκόμη νὰ σοὶ δανείσῃ ἑκατὸν περίπου χιλιάδας φράγκων, χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ τὰ χρήματα του, καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρᾳ μάλιστα ὑποθήκῃ.

— Σὰς ὁμολογῶ ὅτι ἐτρόμαξα, ἐνόμισα ὅτι ἀρνούμενος νὰ μὲ δανείσετε μοῦ ἀναγγέλετε τὴν καταστροφὴν μου.

— Θὰ κατεστρέψω πράγματι, κύριε μαρκήσιε, καὶ θὰ κατεστρέψω καθ' ὀλοκληρίαν, ἐὰν ἠναγκαλίζεσθαι νὰ προβῆς εἰς πώλησιν καταναγκαστικὴν τῶν ἀκινήτων κτημάτων σου, πώλησιν γενομένην ὑπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας.

Ῥίγος ἐτάραξε τὸν νέον ἀκούοντα ταῦτα.

— Ἀλλὰ δὲν κατήντησας εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, προσέθηκεν ὁ Ἰουδαῖος.

Ὁ Ἀδριανὸς ἄκων καὶ μεθ' ὄλην τὴν ἀνάμνησιν τῆς Χρυσουγῆς ἐσκέφθη τὴν προίκα τῆς δεσποινίδος Λατρὰδ.

— Κύριε Σολομών, εἶπε, δὲν σὰς ἔλεγον πρὸ ὀλίγου ψεύματα ὅτι συνωμολόγουν τὸ τελευταῖόν μου δάνειον· θὰ βελτιωθῶσι τὰ οικονομικά μου, διότι προσεχῶς θὰ νυμφευθῶ.

— Σὲ συγχάρω, κύριε μαρκήσιε, ναί, ναί, νυμφεύσου.

— Θὰ μοὶ δώσῃ αὐτὰς τὰς τριάκοντα

χιλιάδας φράγκων, τῶν ὁποίων ἔχω κατεπιγούσαν ἀνάγκην ;

— Ἐλαβον ἤδη τὴν τιμὴν ν' ἀποκριθῶ πρὸς τὸν κύριον μαρκήσιον· δὲν δανείζω πλέον χρήματα. Βλέπω ὅτι περιμένεις ἐξήγησιν, καὶ σοὶ τὴν δίδω. Πρὸ πολλοῦ ἐργάζομαι ἐγήρασα, ἀπέκαμα, κατεβλήθην καὶ ἐπειδὴ ἠσθάνθην ὅτι ἐπῆλθε δι' ἐμὲ ἡ στιγμή τῆς ἀναπαύσεως, ἀπεσύρθη παντάπασιν τῶν οἰκονομολογικῶν ἐργασιῶν μου.

— Εἶναι δυνατὸν !

— Εἶναι τόσον ἀληθές, κύριε μαρκήσιε, ὅσον δὲν εἶσαι πλέον χρεώστης μου.

— Τί ἐννοεῖτε, ἠρώτησεν ὁ Ἀδριανὸς ὠχρίσας.

— Κύριε μαρκήσιε, ἠξεύρεις τί πράττει ὁ ἐμπορευόμενος ὅταν ἀποχωρῇ τοῦ ἐμπορίου ; εὐρίσκει διάδοχον, εἰς τὸν ὁποῖον παραχωρεῖ τὰ ἐμπορεύματα καὶ τὴν πελατεῖαν του. Λοιπὸν, κύριε μαρκήσιε αὐτὸ ἐπραξε καὶ ὁ γέρον Σολομῶν.

— Ἐπωλήσατε λοιπὸν τὰ χρέη μου !

— Ἦτο δικαίωμά μου, κύριε μαρκήσιε· καὶ ἐπειδὴ ἤθελον νὰ ἀναπαυθῶ καὶ νὰ μὴ φροντίζω πλέον διὰ τίποτε δὲν εἶχον νὰ κάμω ἄλλο καλλίτερον ἀπ' αὐτό.

— Ἄλλ' εἶμαι κατεστραχημένος, εἶμαι χαμένος! ἀνέκραξεν ὁ νέος κατατεθλιμμένος.

— Τίτι τρόπῳ ;

— Διότι ὁ νέος μου πιστωτὴς θ' ἀπαιτήσῃ τὴν ἐξαργύρωσιν τῶν ὀφειλομένων.

— Κύριε μαρκήσιε, νομίζω ὅτι κακὰ κάμεις νὰ τρομάξῃς. Γνωρίζω ὅτι δὲν θὰ σ' ἐνοχλήσῃ καὶ ὅτι ὁ νέος δανειστής σου θὰ περιμένῃ ὡς περιέμενα ἐγώ. Ἄλλως τε, τί πρὸς σὲ καὶ ἐάν φανῇ ἀπαιτητικὸς ἐντὸς ἔτους, ἐντὸς ἑξ μηνῶν ! Τότε σὺ θὰ ἦσαι νυμφευμένος καὶ ἡ προῖξ τῆς γυναικὸς σου, προῖξ πλουσία βεβαίως, θὰ σὲ ἀποκαταστήσῃ κύριον τῶν κτημάτων σου, ἐλευθερουμένων πάσης ὑποθήκης.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ δανειστής μου ;

— Παράδοξον θὰ σοὶ φανῇ, κύριε μαρκήσιε, ἄγνωσθ.

— Ἀγνοεῖτε ;

— Ἀπολύτως. Ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσε τῇ μεσολαβήσει δευτέρου προσώπου εἰς τὸ ἄκρον ἐχεμύθου.

— Παράδοξον, ἀλλὰ θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίσω μίαν ἡμέραν τὸν μυστηριώδη αὐτὸν ἄνθρωπον; Αἱ τριάκοντα χιλιάδες φράγκων ἢ τοῦλάχιστον εικοσιπέντε, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ εὔρω σήμερον πρὸ τῆς νυκτός ;

— Εἶναι χρέος ἐκ χερτοπειξίας ; ἠρώτησεν ὁ Σολομῶν.

— Ναί. Τώρα ἐννοεῖτε, δὲν ἔχει οὕτω ;

Ὁ Ἰουδαῖος ἀπεκρίθη διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— Ἐλάτε, κύριε Σολομῶν, ἐπανελάθεν ὁ Ἀδριανός, δὲν εἰπορεῖτε νὰ μοὶ ὑποδείξετε ἀπὸ ποῖον δύναμαι νὰ δανεισθῶ αὐτὸ τὸ ποσόν ;

Ὁ Σολομῶν ἐφάνη ἐπὶ στιγμήν σκεπτόμενος.

— Εἰμπορούσες ν' ἀποταθῆς, ἀπεκρίθη, πρὸς ἕνα ἀρχαῖον φίλον μου, ἀρχαῖον τραπέζιτην, αὐτὸς δανείζει ἀκόμη χρήματα.

— Καὶ ὀνομάζεται ὁ φίλος σας !

Ὁ Ἰουδαῖος ἔλαβε τὸν καλαμὸν καὶ ἔ-

γραφεν ἐν τάχει δύο γραμμὰς ἐπὶ τεμαχίου χάρτου, ὅπερ ἔτεινεν ἀκολουθῶς τῷ Ἀδριανῷ. Ὁ νέος ἀνέγνω :

Πέτρος Ρουσῶ

ἀριθμὸς 53, ὁδὸς Ροσέ.

— Ναί, Πέτρος Ρουσῶ, εἶπεν ὁ Σολομῶν καὶ φρονῶ ὅτι θὰ στέρξῃ νὰ σὲ ἀπαλλάξῃ τῆς ἀμυχανίας.

— Δὲν μὲ γνωρίζει ποσῶς, κύριε Σολομῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι φίλος σας, δὲν δύνασθε νὰ μοὶ δώσητε μίαν ἐπιστολήν ;

— Ἰδοῦ, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν ὁ Σολομῶν, τείνας τῷ Ἀδριανῷ ἐπισκεπτήριον ἀρκεῖ αὐτό.

Ὁ μαρκήσιος ἠγέρθη, ὁ δὲ Σολομῶν προέπεμψεν αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας ἐπαναλαμβάνων τὰς βαθεῖας ὑποκλίσεις αὐτοῦ.

Ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ὁδοῦ τῶν Ἀγαθῶν Παιδῶν ὑπάρχει σταθμὸς δημοσίων ἀμαξῶν.

Ὁ Ἀδριανὸς ἔλαβε μίαν ἐξ αὐτῶν, διατάξας τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 53 τῆς ὁδοῦ Ροσέ οἰκίαν.

Ἐνῶ ἡ ἀμαξά ἐστρεφεν ἕνα τραπῆ τὴν ὁδὸν Βιδιέννης καὶ φθάσῃ εἰς τὰ βουλευθάρτα, ὁ μαρκήσιος ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν :

— Ὁ Σανζῆκ ἔχει δικαίον καὶ ὁ κύριος Σολομῶν ἐπίσης· ναί, ἐάν δὲν θέλω μετ' ὀλίγον νὰ ζητήσω θέσιν γραφέως, πρέπει νὰ νυμφευθῶ. Ἰδοῦ λοιπὸν εἶμαι καταδεδικασμένος νὰ πωλήσω τὸν τίτλον τοῦ μαρκησιῦ εἰς τὴν κόρην κτίστου, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ τὸν ἀγοράσῃ.

Καὶ ἐνῶ οὕτως ἐσκέπτετο, ἤσθανετο παλμοὺς ἐν τῷ μυθῷ τῆς καρδίας του.

Προήρχοντο οἱ παλμοὶ οὗτοι ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῆς Χρυσουγῆς.

Ἡ ἀμαξά ἔστη, ἀπέβη ταύτης ὁ Ἀδριανὸς καὶ εὐρέθη ἔμπροσθεν σιδηρᾶς θύρας.

Ἡ θύρα αὕτη ἀπετέλει τὴν εἴσοδον εἰς μικρὰν αὐλήν, ἐνθα τὰ χόρτα ἐφύοντο ἀκαλύτως.

Ἔσυρε τὸν κώδωνα καὶ ἡ βαρεῖα θύρα ἠνεώγη ἀμέσως.

— Ὁ κύριος Πέτρος Ρουσῶ ; ἠρώτησε τὸν θυρωρὸν, ὅστις ἐξήγαγε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ ὑαλοπίνακος.

— Ὁ κύριος Πέτρος Ρουσῶ κατκειεῖ εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ἀπεκρίθη ὁ θυρωρός. Ἄναβῆτε ἀπὸ τὴν ἔξω θύραν.

— Εὐχαριστῶ, ὑπέλαθεν ὁ Ἀδριανός.

Ἡ οἰκία, θυώροφος οὕσα, ἔκειτο πρὸς τὰ ἀριστερά· εἶχε πρόσψιν ἐπὶ τῆς αὐλῆς· τὸ πρῶτον πάτωμα εἶχεν ἑξ παραθύρα καὶ τέσσαρας φεγγίτας ἄνω αὐτοῦ, φωτίζοντας ἀκατοίκητον ὑπερῶν· ἔμπροσθεν δὲ τῆς οἰκίας ταύτης ἐφαίνοντο τὸ λευκὸν ἀέτωμα μεγάλῃς νεοδμήτου οἰκίας.

Ὁ μαρκήσιος ἀνέβη τὰς ἑξ λιθίνας βαθμίδας τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος, εἶτα δὲ τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἔσυρε τὸν κώδωνα.

Μετὰ μικρὸν ἡ θύρα ἠνεώγη καὶ ὁ Ἀδριανὸς εὐρέθη ἀπέναντι ἀνδρὸς λευκὸν φέροντος λαίμοδέτην, μετ' ὃ πρόσωπον καθ' ὁλοκληρίαν ἐξυρισμένον, ἡλικίας πενήτηκοντα περίπου ἐτῶν.

Ἀδύνατον ἦν νὰ ἐσφαλῆν ὁ Ἀδριανός· ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο θεράπων.

— Δύναμι νὰ ἴδω τὸν κύριον Πέτρον Ρουσῶ ; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Εὐαρεστεῖται ὁ κύριος νὰ μοὶ εἴπῃ τὸ ὄνομά του ;

— Εἶπατε τῷ κυρίῳ Πέτρῳ Ρουσῶ ὅτι εἶμαι ὁ μαρκήσιος Βερθεῖν, καὶ ὅτι ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Σολομῶντος.

Ὁ ὑπηρέτης ἐποίησε κίνημα, ὅπερ ἐδήλου ὅτι ὁ νέος ἀνεμένετο.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, κύριε μαρκήσιε, εἶπε.

Καὶ εἰσῆγαγεν αὐτὸν εἰς ἀντιθάλαμον μετρίως φωτιζόμενον καὶ ἀντὶ παντὸς ἐπίπλου φέροντα ἐν μόνον καθίσματι.

— Ἄς εὐαρεστηθῇ ὁ κύριος μαρκησιος νὰ περιμένῃ ὀλίγον, εἶπεν ὁ θεράπων.

Εἶτα ἤνοιξε τὴν θύραν, ἣν ἔκλεισε πάλιν ἄμα ὡς εἰσῆλθε, διέβη μέγα ὄμματιον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ἀφου ἐκρούσε τὴν θύραν.

Ὁ Πέτρος Ρουσῶ, ἡ μᾶλλον ὁ κόμης Δελασέρ, ἐκάθητο ἐπὶ ἔδρας, καὶ ἐπὶ τοῦ θεράποντος ἔριψεν ἐταστικὸν βλέμμα.

— Ἐκεῖνος εἶναι, ἀπεκρίθη οὗτος.

— Τέλος πάντων ! ὑπέλαθεν ὁ κόμης ἐγερθεῖς.

Ὁ κόμης Δελασέρ δὲν εἶχε πλέον οὔτε μακρὰν πολιὰν κόμην οὔτε μακρὸν λευκὸν πώγωνα.

Ὁ θεράπων οὗτος ἦν ὁ Θεόδωρος, ὁ ἀρχαῖος φροντιστής.

Ἐπειδὴ ὁ κόμης εἶχεν ἀνάγκην ἀνθρώπου ἀσφαλοῦς καὶ ἐχεμύθου καὶ ἀφωσιωμένου, ὁ ἀρχαῖος φροντιστής αὐτοῦ ἐκρίθη καταλλήλος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς θαλαμηπόλος.

Τὸν Θεόδωρον εὐρεν ἐν τινι χωρίῳ περίξ τῶν Παρισίων ὁ κ. Κερβιζιέ, ὁ ἀκάματος συμβολαιογράφος ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν κόμητα Δελασέρ.

Ὁ Θεόδωρος ἦν νυμφευμένος καὶ πατήρ τριῶν τέκνων.

Εἶχε πολλαπλασιάσει ἐν μικρομπορίῳ τὴν ὄψεσιν τοῦ κόμητος Δελασέρ, εἰς ἣν εἶχε προσθέσει καὶ ὅσα ἐξ οἰκονομιῶν αὐτοῦ ἀπεταμίευσε χρήματα, καὶ ἔζη ἐν ἀνείσει, ὥστε ἠδύνατο νὰ μὴ περιβληθῇ καὶ αὐθις τὴν στολὴν τοῦ θεράποντος· ὅτε ὁμως ὁ συμβολαιογράφος τῷ εἶπε περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἀπεκρίθη :

— Ὅφειλω τὴν μικρὰν μου περιουσίαν, τὴν ἡσυχίαν μου, τὴν εὐδαιμονίαν μου εἰς τὸν κόμητα Δελασέρ· ἐγώ, ἡ σύζυγός μου καὶ τὰ τέκνα μου ἀνήκομεν εἰς αὐτόν.

Καὶ καταλιπὼν πάντα ἔσπεισε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ κυρίου.

— Θεόδωρε, τῷ εἶπεν ὁ κόμης, θὰ μείνης ἐντὸς τῆς αἰθούσας· ὅταν ἐτοιμασθῶ διὰ νὰ ὑποδεχθῶ τὸν μαρκήσιον, θὰ σημάνω τὸν κώδωνα καὶ θὰ μοὶ τὸν παρουσιάσῃς.

— Καλὰ, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη ὁ Θεόδωρος.

Καὶ ἀπεσύρθη.

Ὁ Ἀδριανὸς καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου ἀνέμενεν ἀπὸ τετάρτου περίπου τῆς ὥρας καὶ ἤρχισε ν' ἀνυπομονεῖ, ὅτε αἴφνης ἐφθασε μέχρις αὐτοῦ ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος.

Σχεδὸν ἀμέσως ἠνοίχθη ἡ θύρα τοῦ ἀντιθαλάμου καὶ ἐνεφανίσθη ὁ θεράπων.

— Ἐάν ὁ κύριος μαρκήσιος ἐπιθυμῆ νὰ ἔλθῃ, εἶπεν ὁ Θεόδωρος, ὁ κύριος Πέτρος Ρουσόω τὸν δέχεται.

Ὁ Ἀδριανὸς ἠκολούθησε τὸν θεράποντα, ὅστις εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ φίλου τοῦ Ἰσραηλιτοῦ Σολομῶντος.

Καὶ τὸ δωμάτιον τοῦτο δὲν ἐφωτίζετο καλλίτερον ἐκείνου, ἐν ᾧ περιέμενεν ἐπὶ τοσοῦτον, ἢ δὲ ἐπιπλοσκευὴ αὐτοῦ συνίστατο εἰς ἓν ἀνάκλιτρον παλαιὸν καὶ τέσσαρας ἑδράς πεπαλαιωμένας, ὧν τὸ ὕψος πολλὰ ἦν ἐσχισμένον, εἰς βιβλιοθήκην, αἱ θέσεις τῆς ὁποίας ἐλύγιζον ὑπὸ τὸ βάρος πολλῶν μεγάλων τόμων, καὶ εἰς μέγα γραφεῖον ἐκ μαύρου ξύλου, ἐφ' οὗ ἐκείντο βιβλία καὶ χαρτῖα, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἐκάθητο ἀνήρτις.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὁ κύριος Πέτρος Ρουσόω βεβαίως, ἐφόρει κοιτωνίτην μετὰ μεγάλων τετραγώνων, τὰ χρώματα τῶν ὁποίων ἦσαν δυσδιαγνώστα· ὁ πῶγων τῶν ἦτο πυρρὸς καὶ ἤρχιζε νὰ λευκαίνεται· τοῦ αὐτοῦ χρώματος ἦτο καὶ ἡ ἀπλόθριξ κόμη αὐτοῦ, καὶ μόνον ἐπὶ τῶν κροτάφων εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ γύψου.

Ἐπὶ τῆς ρινὸς ἔφερε κρεμαστάς διόπτρας μετὰ χρυσῆς στεφάνης, καὶ οἱ μεγάλοι καὶ κυανοὶ αὐτῶν ὕαλοι ἐκάλυπτον καθ' ὁλοκληρίαν τοὺς ὀφθαλμούς του.

Βεβαίως ἀδύνατον ἦτο ν' ἀναγνωρίσῃ ὁ μαρκήσιος τὸν πατέρα τῆς Χρυσαιγῆς, ὃν ἄλλως τε ἀπαξ μόνον εἶδεν ἐν νυκτί, χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ ἐξετάσῃ τὰ χαρακτηριστικά του, βλέπων αὐτὸν οὕτω μνητημφισμένον.

Ἄλλως τε δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὸν ψευδῆ πῶγωνα καὶ τὴν φενάκην, ἐκτός μόνον ἐὰν παρεθῆρῃ αὐτὰ ἐκ τοῦ πλησίον.

Ἀφοῦ ἐχαίρετίσεν ὁ Ἀδριανὸς, συγκεινημένος καὶ στενοχωρημένος, παρεθῆρῃ οἰονεὶ μετὰ φόβου τὸν πῶγωνα, τὴν κόμην καὶ πρὸ πάντων τὰς διόπτρας τοῦ φίλου τοῦ Σολομῶντος, διὰ τῶν ὁποίων διήρχετο τοῦ βλέμματός του ἡ λάμψις.

— Ἄλλος Ἑβραῖος οὗτος, διενεθῆρ ὁ νέος.

Ὁ κόμης προσηλώσας πρὸς στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ μαρκησίου τῷ ἔνευσε νὰ καθήσῃ, δεῖξας αὐτῷ κάθισμα.

— Κύριε Βερβεῖν, τῷ εἶπεν, ἔρχεσαι ἐνταῦθα ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Ἰωσήφ Σολομῶντα, ὡς μοὶ εἶπον;

Ὁ Ἀδριανὸς ἐρήγγισεν ἀκούσας τὸν τόνον τῆς φωνῆς τοῦ κόμητος.

— Δὲν μοὶ εἶναι ἄγνωστος ἡ φωνὴ αὕτη, διενεθῆρ.

Ἄλλ' ἦτο νῦν τόσον μακρὰν τῆς Κορδελιέρης, ὥστε δὲν ἐνεθυμήθη διόλου.

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη, ἐστάλην ὑπὸ τοῦ κυρίου Σολομῶντος.

— Ἐχεις ἐπιστολὴν του;

— Ὁχι, κύριε, τὸ ἐπισκεπτήριόν του μόνον, ἰδοὺ αὐτό.

— Πολὺ καλὰ, ἀρκεῖ αὐτό, διατί ἔρχεσαι!

— Ἐχω ἀνάγκην μεγάλου ποσοῦ, ἐψέλλισεν ὁ Ἀδριανός.

— Εἰπέ τὸν ἀριθμὸν.

— Ἐχω ἀπόλυτον ἀνάγκην εἰκοσιπέντε χιλιάδων φράγκων, ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ δανεισθῶ τριακοντα χιλιάδας.

— Ἄ! καὶ πότε θέλεις αὐτὸ τὸ ποσόν;

— Σήμερον.

— Εἶναι πράγματι ἐπείγουσα ἀνάγκη;

Ὁ Σολομῶν θὰ σοὶ εἶπε βεβαίως, κύριε μαρκήσιε, ὅτι ἀκριβῶς δὲν δανειζῶ χρήματα, ὡσάκις δὲ συμβῆ νὰ μετέλθω τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, τὸ κάμνω μᾶλλον διὰ νὰ ὑποχρεώσω, πιστευσέ με, καὶ ὄχι διὰ νὰ τοποθετήσω κεφάλαιον ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ.

» Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀγαπῶ νὰ κάμνω ἐκδουλεύσεις εἰς υἱούς εὐπατριδῶν διὰ λόγους τοὺς ὁποίους περιττὸν νὰ σὰς γνωστοποιήσω, κάμνω ὅμως τὴν ἐκδουλεύσιν μετὰ τῆς διαφορᾶς τοῦ ὅτι τολμῶ νὰ τοὺς ἐπιπλήξω καὶ νὰ τοὺς δώσω συμβουλὰς, τὰς ὁποίας δὲν ἀκούουν πάντοτε, δυστυχῶς· περιπλέον δὲ ὅταν δανειζῶ ποσὸν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον μέγα, ἀγαπῶ νὰ γνωρίζω τὴν χρῆσιν τὴν ὁποίαν θὰ κάμουν. Αὐτὸ τὸ ἴδιον ζητῶ νὰ μάθω καὶ παρὰ τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν. Ἄ! εἶμαι ὀλίγον περιεργὸς ὡς βλέπεις.

— Δὲν θὰ σὰς τὸ κρύψω, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανός· χθὲς ἐπαίξα ἐπὶ λόγῳ καὶ ἔχασα εἴκοσι χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ πρὶν πόσα ἔχασες;

— Δώδεκα χιλιάδας.

— Ἦτοι τριακοντα δύο χιλιάδας φράγκων διὰ μίαν καὶ μόνην ἐσπέραν.

Ὁ νέος ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν.

— Κύριε μαρκήσιε, ἐπανελάβην ὁ κόμης, τί πρόσδοον ἔχετε;

— Ἐβδομήκοντα πέντε χιλιάδων φράγκων, ἀλλὰ δύναμαι νὰ τὴν διαπλασιάσω καὶ νὰ τὴν τριπλασιάσω μάλιστα.

— Πῶς;

— Κάμνων τεσσαράκοντα ἢ πενήκοντα ὑλοτομίας ἀντὶ εἴκοσιν.

— Δηλαδή καταστρέφων, κύριε μαρκήσιε, τὸ κτῆμά σου! Ἄλλ' εἶναι κακίστον τὸ μέσον αὐτό, κύριε· καὶ ἔπειτα τοῦ θὰ καταντήσης, τί θὰ κάμης τὴν πρόσδοον τὴν ὁποίαν τόσον καλῶς διεχειρίσθη ὁ πατήρ σου; Αἰσθάνεσαι ὅμως αὐτὸ τόσον καλῶς, ὥστε δὲν ἐφθασες ἀκόμη εἰς τὸ ἔσχατον τοῦτο μέτρον. Ἄφες ὄρθια τὰ ὄσα σου, κύριε μαρκήσιε.

» Ἄλλ' ἄς παραδεχθῶμεν πρὸς στιγμὴν ὅτι κάμνεις τὴν ἀνοησίαν αὐτήν, ἄς παραδεχθῶμεν ἐπ' ἴσης ὅτι θὰ χάσης εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, ὄχι πλέον κατὰ πᾶσαν νύκτα, ἀλλὰ εἰς ἓνα μόνον μῆνα, τριακοντα δύο χιλιάδας φράγκων, καὶ ἄς καμῶμεν τὸν ὑπολογισμόν. Κέρδος τῆς ἀνοησίας, διακόσαιο εἰκοσιπέντε χιλιάδες φράγκων. Ζημία ἐκ τοῦ χαρτοπαίγνιου ὀγδοήκοντα τέσσαρες χιλιάδες φράγκων, διαφορὰ ἑκατὸν πενήκοντα ἑννέα χιλιάδες φράγκων. Καὶ τὰ ἔξοδα τῆς οἰκίας σου, διὰ τὰ ὅποια δὲν ὀμιλῶ! Βλέπεις καλῶς, κύριε μαρκήσιε, ὅτι εἶναι κακὸν τὸ μέσον αὐτό, κακίστον.

» Μετὰ τὴν φοβεράν ἐκείνην ὑλοτομίαν θὰ διανύσης ἀκόμη ἕξ τὸ πολὺ μῆνας, καὶ ἔπειτα, ἐπειδὴ δὲν εἶσαι συνειθισμένος νὰ φορῆς τρυπημένα ὑποδήματα, θ' ἀναγκασθῆς ν' αὐτοκτονήσης, πετῶν τὰ μυαλά σου εἰς τὸν ἄερα, καὶ θ' ἀφήσης εἰς τοὺς δανειστάς σου σχεδὸν ἄνευ ἀξίως κτήματα. Λοιπὸν θὰ ἐπεθύμεις νὰ εἶπουν μετὰ τὴν αὐτο-

κτονίαν σου: Ἦτο κλέπτης ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν!

Ὁ νέος ἐγένετο κατακόκκινος.

— Ὡ! κύριε, ὑπέλαβε μετὰ τρεμούσης φωνῆς, προτιμῶ μᾶλλον νὰ...

— Τί;

Ὁ Ἀδριανὸς διετέλει ἄφωνος, οὐδὲν εὐρίσκων ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἐλα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ κόμης, δὲν ἐνεκρόθησαν πάντα τ' ἀγαθὰ αἰσθήματά του δύναται τις νὰ τὸν σώσῃ,

ΙΣ'

Τὰ οἰκογενειακά κοσμήματα.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ὁ κ. Δελασέρ ἐπανελάβην:

— Κύριε μαρκήσιε, ἐτράπης κακὴν ὁδόν, εἰς τὴν ὁποίαν φέρεσαι ἀκατασχέτως· κατὰ αὐτῆς εὐρίσκεται ἡ φοβερὰ ἄβυσσος, ἡ ὁποία ἀναμένει τοὺς ἀπερισκέπτους καὶ τοὺς μωροὺς. Στρέψον ὀπίσω ταχέως—καὶ νομίζω ὅτι ὑπάρχει καιρὸς—λάβε ἄλλην ὁδόν.

» Βλέπεις ὅτι ἐπιπλήττω καὶ νουθετῶ ἐκτελῶν τὸ πρόγραμμά μου.

» Πεπρικοισμένος ὡς εἶσαι, μὲ καλὰ προτερήματα, ἔχεις κἄτι καλλίτερον νὰ κάμης ἀντὶ νὰ διέρχῃσαι τὸν καιρὸν σου εἰς τὰ χαρτοπαικτεῖα, εἰς τὰ παρασκῆνια τῶν θεάτρων, πλησίον πωλητριῶν φιλημάτων, αἱ ὁποῖαι εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ἐψιμμηθιωμένα, ἢ εἰς εὐωχίας εὐθυμούντων. Ἡ Γαλλία, κύριε μαρκήσιε, ἡ Γαλλία, ἡ ἀγαπητὴ μας πατρίς, δὲν διαθέτει παραπολύ ὅλα τὰ τέκνα τῆς πρὸς ὑπηρεσίαν τῆς!

» Ἡ διοικήσις, ἡ νομοθεσία καὶ ἡ μεγάλη βιομηχανία, ἡ ὁποία δεκαπλασιάζει τὸν ἐθνικὸν μας πλοῦτον, ἀπαιτεῖ διανοίας. Τί θὰ γίνῃς, ἄσματος καὶ χωρὶς ἀξίαν ἀνθρώπος, ἐκ τῶν μωρῶν ἐκείνων καὶ μεστῶν κενοδοξίας καὶ ψευδοῦς φιλοτιμίας, οἱ ὁποῖοι κυλίνονται εἰς τὸν βόρβορον, ἀποκτηνοῦνται, καταστρέφουσι τὴν υἰείαν των, καὶ μόνον γνωρίζουν νὰ κατασπαταλῶσι τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησαν οἱ πατέρες των.

» Γάλλος ἀνοφελῆς εἰς τὴν πατρίδα του, δὲν λογίζεται πλέον Γάλλος! Τὸ ξύλον τὸ μὴ φέρον καρπὸν κόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται, ἐκρίζονται δὲ τὰ ζιζάνια, τὰ ὅποια ἐμποδίζουν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σίτου! Ἐάν ὀφείλῃς τι εἰς τὴν Γαλλίαν, κύριε μαρκήσιε, ὀφείλεις ἐπίσης καὶ εἰς σέ, εἰς τὸ ἀρχαῖον καὶ ὠραῖον ὄνομα, τὸ ὁποῖον φέρεις, εἰς τὴν μνήμην τῶν γενναίων προγόνων σου.

» Εἶσαι νοήμων, πεπαιδευμένος καὶ νέος, ἔχεις ἐνώπιόν σου στάδιον εὐρὺ. Συμβουλεύσου τὰς δυνάμεις καὶ τὴν εὐφυίαν σου καὶ ἐκλεξοῦ! Ἐπαναλαμβάνω, κύριε μαρκήσιε, ὅτι δὲν δικαιούται κανεὶς σήμερον νὰ ἦναι περιττός ἀνθρώπος. Ὅλοι εἰς τὸν κύκλον των, μικροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ κατὰ τὰς δυνάμεις καὶ κατὰ τὰ μέσα του ἕκαστος, ὀφείλουσαν νὰ ἐργάζονται!

Ὁ νέος χαμαὶ νεῦον ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν:

— Ἐχει δίκαιον!

— Δὲν σ' ἐρωτῶ εἰς τί ποσὸν ἀνέρχονται τὰ χρέη σου, ἐπανελάβην ὁ κύριος Δελασέρ, διότι ὅσα χρεωστεῖς εἰς τὸν Σολομῶντα καὶ

πιθανῶς καὶ εἰς ἄλλους, δὲν ἐνδιαφέρει πο-
σῶς ἐμέ. Ὁ Σολομῶν εἶναι φίλος μου, τὸν
γνωρίζω, ἂν δὲ σ' ἔστειλε πρὸς ἐμέ, τὸ ἔ-
καμε, διότι εἶναι βέβαιος ὅτι δύναμαι νὰ δια-
πραγματευθῶ μαζί σας καθ' ὅν ὅμως τρόπον
προχωρεῖς, ἐὰν ἐξακολουθήσης τὴν αὐτὴν
ζωὴν, πολὺ ταχέως θὰ φθάσης εἰς τὸν ὄλεθρον.
Τί δὲ θὰ σοὶ μένωσι τότε; τὸ αἶσχος, διότι
ἔκαμες τόσην κακὴν χρῆσιν τῆς νεότητός
σου, ἢ περιφρόνησις τῶν τιμιῶν ἀνθρώπων,
αἱ παντοειδείς ἐξουδενώσεις, ἡ ἀποστροφή
καὶ τὰ σκώμματα τῶν ἀρχαίων σου φίλων,
οἱ ὅποιοι θὰ λέγουν ὅταν σὲ βλέπουν διερχό-
μενον: «Γιὰ ἰδέτε τὸν ἀτυχῆ ἐκείνον μὲ τὴν
κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, φοβεῖται μὴ τὸν ἴ-
δωσιν. Εἶναι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν, ἄλλοτε
τόσον εὐθυμὸς καὶ τόσον ὠραῖος νέος.»

— Μ' ἐμβάλλετε εἰς ἀπελπισίαν, κύριε,
εἶπεν ὁ Ἀδριανὸς μετὰ πεπνυγμένης σχεδὸν
φωνῆς.

— Σοὶ προεῖπον, κύριε μαρκήσιε, ὅτι αὐτὸ
εἶναι τὸ πρόγραμμά μου. Μὲ εὐρίσκεις ἴσως
πολὺ τολμηρὸν;

— Ὅχι, κύριε, αἰσθάνομαι εἰς τοὺς λό-
γους σου τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποιον εὐαρεστεῖ-
σθε νὰ μοὶ φανερώσετε, ὅσον δὲ καὶ ἂν εἶναι
σκληροί, τοὺς ἀκούω μετ' εὐλαθείας.

— Καλὰ ἄλλως τε εἶμαι γέρον καὶ ἐπι-
τρέπονται εἰς τὴν ἡλικίαν μου. Ἐλα, θὰ ἐ-
πιφελήθῃς τῶν συμβουλῶν μου;

— Θὰ προσπαθήσω, κύριε.

— Καλὸν καὶ αὐτό. Κύριε μαρκήσιε,
γνωρίζεις τὴν παροιμίαν: «Εἰπέ μου μὲ
ποιούς συναναστρέφουσι διὰ νὰ σοὺ εἰπῶ ποῖος
εἶσαι!» Περιστοιχίζουσι ὑπὸ κακῶν ἀνθρώ-
πων, ἔχεις κακοὺς συμβούλους. Οἱ κόλακες
εἶναι ἐχθροί· τοὺς εἶδεν ὁ κόσμος καὶ θὰ τοὺς
ἴδῃ ἀκόμη νὰ κατακρημνίζουσι ἀνθρώπους
ὑψηλὰ εὐρίσκομένους. Πρόσεξε! Δυσπίστει
πρὸς τοὺς ψευδεῖς φίλους.

— Πῶς νὰ τοὺς ἀναγνωρίσω;

— Ἐξ ὅσων σὲ συμβουλεύουσι νὰ κά-
μνης, ἐξ ὅσων αὐτοὶ οἱ ἴδιοι κάμνουν. Ὡ!
ἤμην κ' ἐγὼ νέος, ἔκαμα καὶ ἐγὼ παρεκτρο-
πάς. Ἐπιτρέπεται νὰ ἔχῃ τις ἀδύνατον χα-
ρακτῆρα καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ἰδίαν θέλησιν, ἀλλὰ
νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ πάντοτε κατὶ τι,
μίαν δύναμιν ἢ ὅποια νὰ τὸν συκρατῇ. Δὲν
τὸ αἰσθάνουσι αὐτὸ, κύριε μαρκήσιε; ἐπὶ
παραδείγματι, τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πατρός
σου, τῆς μητρός σου... ἢ καὶ τὴν ἀνάμνησιν
προσώπου, τὸ ὅποιον ἀγαπᾷς ἢ ἠγάπησας;

Ἡ φωνὴ τοῦ κόμητος ἔτρεμεν, ἀπαγγέλλ-
λοντος τὰς τελευταίας λέξεις ἐγερθεὶς δ' ἐκ
τοῦ καθίσματός του ἀνέμενε μετ' ἀγωνίας
τὴν ἀπάντησιν τοῦ νέου.

— Ναί, ναί, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδρια-
νὸς ζωογονηθεὶς, ἔχετε δικαίον· φιλάττω τὴν
ἀνάμνησιν τοῦ πατρός μου, τῆς μητρός μου,
ἢ ὅποια μὲ ἠγάπα πολὺ, καὶ αἰσθάνομαι
ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ δύναμιν δι' ἐμέ.

Ὁ κ. Δελασέρ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ καθί-
σματός του.

— Ἄ! δὲν συλλογίζεται πλέον τὴν θυ-
γατέρα μου! εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

Καὶ ἀπέπνιξε στεναγμὸν ἐν τῷ στήθει
αὐτοῦ· κύριος ὅμως ἑαυτοῦ ἐπανελάθε.

— Λοιπὸν κύριε μαρκήσιε, ἡ δύναμις
αὐτῆ θὰ σοὶ χρησιμεύσῃ.

Εἶτα μεταβαλὼν αἴφνης τόνον:

— Τώρα, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν, ἄς ὀμι-
λήσωμεν περὶ τοῦ ἀντικειμένου διὰ τὸ ὅποιον
ἦλθατε. Ἐπιθυμεῖτε νὰ δανεισθῆτε εἰκοσι-
πέντε ἢ τριακοντα χιλιάδας φράγκων;

— Ναί, κύριε.

— Λοιπὸν ἔχω μίαν πρότασιν νὰ σοὶ
κάμω.

— Ποίαν, κύριε!

— Ἐχεις, μ' εἶπεν ὁ Σολομῶν, μεγαλο-
πρεπῆ κοσμήματα, τὰ ὅποια εἶδε καὶ ἐξή-
τασε λεπτομερῶς, ἀφοῦ καὶ μοὶ τὰ περιέ-
γραψε μετ' ἀκριβείας.

— Τὰ ὅποια ἀνῆκον εἰς τὴν μητέρα μου.

— Καὶ πρὸ αὐτῆς εἰς πολλὰς μαρκησίας
Βερβεῖν, τὸ γνωρίζω. Μεταξὺ τῶν πολυτί-
μων ἐκείνων λίθων ὑπάρχει τιμαλφὲς κό-
σμημα ἐκ σμαράγδων, ὄωρον τῆς βασιλίσ-
σης Μαρίας Λεζίνσκις πρὸς τὴν μαρκησίαν
Ραϋμόνδου Βερβεῖν χρηματίσασαν ἐπίτιμον
κυρίαν· αὐτὸ ἐδόθη εἰς ἐκδήλωσιν εὐγνωμο-
σύνης διὰ τὰς ἰδιαιτέρας πρὸς τὴν βασιλίσ-
σαν ὑπηρεσίας τοῦ μαρκησίου Φιλίππου
Βερβεῖν.

— Εἶναι ἀληθές, κύριε.

— Χρηματίσας τραπέζιτης ἄλλοτε, εἶ-
χον μεγάλας σχέσεις μετὰ τῶν αὐλῶν τῶν
αὐτοκρατορῶν καὶ τῶν βασιλέων. καὶ ἀκόμη
καὶ σήμερον εἰς τινὰς περιστάσεις οἱ πρίγκ-
κητες ἀπευθύνονται πρὸς ἐμέ. Εἰς πρίγκηψ,
ἐτοιμαζόμενος σήμερον νὰ νυμφευθῇ, μ' ἐ-
πεφόρτισε νὰ τῷ ἀγοράσω τὰ κοσμήματα,
τὰ ὅποια θὰ κοσμήσουν τὴν μνηστῆν αὐτοῦ,
ἢ ὅποια εἶναι θυγατῆρ βασιλέως.

» Ἐζήτησα εἰς τὰ μεγάλα κοσμηματο-
πωλεῖα τῶν Παρισίων τοῦ Φοντάνα ὡς καὶ
εἰς τὰ πλουσιώτερα καὶ ὠραιότατα, ἀλλὰ
κανένα ἀπὸ αὐτὰ, κύριε μαρκήσιε, δὲν δύ-
ναται νὰ συγκριθῇ ὡς πρὸς τὴν ἐργασίαν
καὶ τὴν ὠραιότητα πρὸς τὰ μεγαλοπρεπῆ
κοσμήματά σας. Ἐν συντόμῳ μοὶ ἦλθεν ἡ
ιδέα ν' ἀγοράσω τὰ κοσμήματα αὐτὰ διὰ
τὸν πρίγκηπα, τὸν ὅποιον σὰς προεῖπα.

— Ἀδύνατον, κύριε! ἀνέκραξεν ὁ Ἀ-
δριανὸς.

— Διατί;

— Διότι εἶναι κόσμημα τῆς μητρός μου!

— Ἀληθῶς. Φοβεῖσαι ἴσως μήπως δὲν
τὰ πληρώσω ὅσον ἀξίζουσι;

— Ὅχι, δὲν φοβοῦμαι αὐτό. Ὅθ' ἐννοῆτε
βεβλῶς ὅτι, διὰ νὰ μὴ δεχθῶ τὴν πρότα-
σίν σας, ὑπακούω εἰς αἶσθημα υἱικοῦ σεβα-
σμοῦ καὶ εὐλαθείας.

— Τότε λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ πωλήσῃς
τὰ κοσμήματά σου!

— Ποτέ!

— Ἐστὼ δὲν δύναμαι νὰ σὲ κατηγο-
ρήσω, ὅταν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον κάμνεις ἦναι
καλόν· τοῦναντίον μάλιστα σ' ἐπιδοκιμάζω,
κύριε μαρκήσιε. Ἡ ἐπιθυμία μου ν' ἀγοράσω
τὰ κοσμήματά σου διὰ τὸν πρίγκηπα δὲν
μὲ τυφλώνουν εἰς βαθμόν, ὥστε νὰ μὴ ἀνο-
μολογήσω ὅτι τὰ κοσμήματα αὐτὰ, εἶναι
οἰκογενειακὴ κληρονομία, τὴν ὅποιαν ἔφερον
ἀλληλοδιαδόχως πολλαὶ μαρκησῖαι Βερβεῖν·
καὶ διὰ τοῦτο ἔχουσι μεγαλειτέραν ἀξίαν
τῶν χρημάτων. Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν ἐὰν ἦναι
δυνατὸν νὰ συνεννοηθῶμεν ἄλλως.

» Θὰ σοὶ δανείσω τριακοντα χιλιάδας

φράγκων, ἀλλ' ἐννοεῖς ὅτι ἔχω ἀνάγκην ἐγ-
γυήσεως. Καὶ θὰ μοὶ ὑποθηκεύσης ἐν κτημᾶ
σου, ἐν δάσος ἢ καὶ ἐν γένει ὅλα σου τὰ κτη-
ματα, ἀλλ' ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι εἶναι βεβα-
ρημένα ἤδη ἀπὸ πολλὰς καὶ μεγάλας ὑπο-
θήκας, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ λάβω ἐγὼ ὑπο-
θήκην, πράγμα τὸ ὅποιον καὶ δὲν ἔκαμα
ποτέ. Ἐπειδὴ δανείζω χρήματα μόνον εἰς
περιστάσεις, ζητῶ ἐγγυήσεις ἐκείνας τὰς ὀ-
ποιὰς θέλω. Λοιπὸν, κύριε μαρκήσιε, σοὶ δα-
νείζω τὰς τριακοντα χιλιάδας φράγκων ἐπὶ
ὑπόθηκῃ τῶν κοσμημάτων σου.

Ὁ νέος ἐκινήθη μετὰ στενοχωρίας.

— Δὲν ἠδύνασο νὰ δεχθῆς τὴν πρώτην
μου πρότασιν, τὸ ἐνόησα, ἐξηκολούθησεν ὁ
κόμης, τίποτε ὅμως δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ δε-
χθῆς τὴν δευτέραν. Τὰ κοσμήματα σου θὰ
ἦναι καὶ ἐδῶ ἀσφαλῆ, ὡς ἐὰν εὐρίσκοντο
εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ δύνασαι νὰ τὰ λα-
θῆς ὁπόταν θελήσης.

— Ἐννοῶ, κύριε, ἐψέλλισεν ὁ Ἀδριανὸς,
ἀλλὰ... ἀλλὰ...

— Λοιπὸν;

— Δέν... δὲν δύναμαι...

— Ἐννοῶ τὴν ἀμνηστῆν σου, κύριε
μαρκήσιε, δὲν θὰ τὰ ἔχῃς τὰ κοσμήματά
σου, αἱ;

— Τὸ ὁμολογῶ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἀ-
δριανὸς τεταραχμένος.

— Εὐρίσκονται εἰς τὸ ἐνεχυροδανειστή-
ριον.

— Τὸ ἤξεύρετε;

— Ναί, ἤξεύρω ὅτι τὰ ἐνεχυρίασες πρὸ
δέκα μηνῶν ἀντὶ πενήκοντα χιλιάδων φράγ-
κων, ἦτοι ἀντὶ τοῦ τετάρτου σχεδὸν τῆς ἀ-
ξίας των. Καὶ (νὰ σοὶ τὸ εἶπω μεταξὺ μας,
κύριε μαρκήσιε) θὰ μείνουν ἐκεῖ πολὺν και-
ρὸν, ἐνόσω δὲν ἔλθῃ κανεὶς εἰς βοήθειάν σου
διὰ νὰ τ' ἀποσύρῃς. Βεβαίως, ὅταν λήξῃ ἡ
προθεσμία, θ' ἀνανεώσης τὴν ἐνεχυρίασιν,
ἐὰν δὲν ἔχῃς, ὡς πιθανόν, τὰς πενήκοντα
χιλιάδας φράγκων διὰ ν' ἀποσύρῃς τὰ κο-
σμήματά σου. Ἄλλ' ἐὰν ἐν τῷ μέσῳ τῶν
ἡδονῶν σου λησμονήσης ἢ ἀμελήσης νὰ ἐκ-
πληρώσης τὴν διατύπωσιν τῆς ἀνανεώσεως,
τί θὰ συμβῇ; Τὰ κοσμήματα θὰ πωληθῶν
διὰ πλειστηριασμοῦ, καὶ ὅταν θὰ νυμφευ-
θῆς—καὶ θὰ τὸ πράξῃς αὐτὸ μίαν ἡμέραν
ὡς ὅλοι— δὲν θὰ δυνηθῆς πλέον νὰ προσφέ-
ρῃς εἰς τὴν σύζυγόν σου τὰ κοσμήματα τῆς
μαρκησίας Βερβεῖν.

» Ἐπανάλαμβάνω τὴν πρότασίν μου, κύ-
ριε μαρκήσιε, μοὶ δίδεις τὴν ἀπόδειξιν τοῦ
ἐνεχυροδανειστηρίου, διὰ νὰ δυνηθῶ ν' ἀ-
παλλάξω τὰ κοσμήματα, ἀφοῦ δὲ σοὺ πα-
ραδώσω τὰς τριακοντα χιλιάδας φράγκων,
θὰ συνυπογράψωμεν συμβόλαιον, διὰ τοῦ ὀ-
ποιού θὰ κηρύττεσαι χρεώστης μου ὀγδοή-
κοντα χιλιάδων φράγκων καὶ ἐγὼ θὰ δηλώ-
ω ὅτι ἔλαβον τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐνεχυροδανει-
στηρίου πρὸς ἀπαλλαγὴν τῶν κοσμημάτων,
τὰ ὅποια θὰ μείνουν κατατεθειμένα εἰς ἐμέ
ὡς ἐνέχυρον. Περιπλέον θὰ ὑποχρεῶμαι νὰ
σοὶ παραδῶσω τὰ κοσμήματα, τὴν ἡμέραν
κατὰ τὴν ὅποιαν θὰ μοὶ πληρωθῶσιν αἱ ὀ-
γδοήκοντα χιλιάδες φράγκων μὲ τὸν νόμιμον
αὐτῶν τόκον.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λα-
βυνηθώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκεται πλοῦτος σκευῶν
ὕδουρογικῆς, κρυσταλλουρογικῆς καὶ ἀγγειοπλα-
στικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου
τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέπτεται συχνὰ τὰ διάφορα κέν-
τρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνό-
ματος πλουτίῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ
ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὠραία
σκεύη καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς τε
πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐβρασαν ἀλεξίνεμα χρησι-
για δι' ἐπαύλεις.

Τιμαὶ μέτριοι καὶ ὀφισμένοι.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐπὶ ἐγνωσμένη ἐπιτηδεύουσα καὶ καλαισθησιὰ δ
κινουμένη κ. ΘΕΑΝΩ ΔΑΜΑΛΑ διευθύντρια τοῦ
τῆς οδοῦ Ἐρμού καὶ ἄνωθεν τοῦ φαρμακείου Ὀλυμ-
πιαστίου Γυναικείων φορεμάτων καὶ ἰ-
λῶν εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ εὐχαριστήσῃ πᾶσαν Κυρί-
ητις ἤθε' ε γίνῃ πελάτις τοῦ ἀνωτέρου καταστήματός της.
Αἱ προσερχόμεναι θὰ εὕρωσι μεγάλην συλλογὴν πύ-
λων ὁλοῦς νεωτάτων καὶ ἰδιορρυθμῶν σχημάτων, εἰς τι-
μὰς ταῖς πάσαις προστάς.

Εἴσοδος οδοῦ Κορνάρου ἀριθ. 7.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐν Νέφ Φαλήρω καὶ εἰς συμμέ-
γουςαν τιμὴν τὸ «EDEN». μαγαζίον εἰς θέσιν μα-
ρευτικῆν καὶ κατάλληλον διὰ ξενοδογεῖον, καφεναῖον, ἢ
ζυθοπωλεῖον. Πληροφορία παρὰ τῷ ζυθοπωλεῖω ἢ ΗΒΗ
πλατεῖα Ὀμονοίας.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεύς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαῖνὰ	ἀν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ		ἄφ. —	—	8.50	5.18
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	—	Πάτραι	ἄφ. —	—	8.55	5.24
	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—		ἀν. 7.45π	11.50	—	7.45
Ἀίγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Ἀίγιον	ἀν. 9.29	1.08	—	6.25
	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—		ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35
Πάτραι	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—		ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
Λεγαῖνὰ	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—		Ἀθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—
Πύργος	ἀν. 6.30π	11.55	—	5.00	Πειραιεύς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55					

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	Ἄργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κιλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κιλλήνη	6.00	—	11.15
Κιλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην, 2

Ἡ ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖω μας, οδοῦ Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, Ὀδοῦ Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μὴ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριοι.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κορ-
σια. — Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΔΩΝ

Ἀθήναι, οδοῦ Αἰόλου, ἀρ. 192, ἐναντι ξενοδοχείου Στέμματος
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ :

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.

F. Rolinger Meidline et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφη-
μένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς
εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπεπυκνωμένη.
Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐ-
λαιωχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτριοι. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — Ἀθήναι, οδοῦ Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φωκῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μαστουγιῶν,
ὄμβρελων, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικών εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χον-
δρικῶς.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΠΟΥΔΡΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας ΒΙΕΒΑΡΗ ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς Ἐκθέσεις Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων, εἰς κουτία, καὶ τιμώμενον ἑκάστον δραχμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κουρεῖον ΑΨΕ-ΣΒΥΣΕ, παρὰ τὴν πλατεῖαν Ὀμονοίας.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδοῦ Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἄνευ τοῦ ὀποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνήσια.